

ŚLADAMI KRZYSZTOFA KIEŚŁOWSKIEGO

Krzysztof Kieślowski swym talentem na trwałe zapisał się w historii kinematografii. Zanim rozpoczął naukę na wydziale reżyserii w Łodzi, pracował jako garderobiany w Teatrze Współczesnym w Warszawie. Karierę rozpoczął od krótkich filmów dokumentalnych. Z czasem jego nazwisko zaczęto kojarzyć z "kinem moralnego niepokoju". Obrazem "Podwójne życie Weroniki" odszedł od tematyki związanej z problemami współczesnej Polski. Tak rozpoczęła się jego kariera międzynarodowa. Największą sławę przyniósł Kieślowskiemu tryptyk "Trzy Kolory", za który otrzymał wiele prestiżowych nagród. Oryginalne filmy Kieślowskiego pokazują specyficzne, destrukcyjne relacje międzyludzkie, cechuje je charakterystyczny, niepowtarzalny klimat, nastrojowość i artyzm. Jako wielki autorytet w dziedzinie filmu wykładał reżyserię i scenopisarstwo na uczelniach w Katowicach, Berlinie Zachodnim, Helsinkach, Łodzi. Za wybitny wkład do kultury ruchomego obrazu został w 1990 r. honorowym członkiem Brytyjskiego Instytutu Filmowego, a w 1995 r. członkiem Akademii Filmowej w USA. W 1994 r. podjął decyzję o zakończeniu swojej kariery filmowej. Zmarł 13 marca 1996 r. Jest pochowany na Starych Powązkach w Warszawie. W 1998 r. w Alei Gwiazd w Łodzi odślonięto jego gwiazdę.

Krzysztof Kieślowski w dzieciństwie mieszkał w Sokolowsku . Ojciec słynnego reżysera był człowiekiem słabego zdrowia, stąd rodzina poszukiwała swoich miejsc na ziemi w różnych kuracyjnych ośrodkach. Podobno Sokolowsko zapisało się w życiu reżysera szczególnie - działało tu kino. Pan Krzysztof z kolegami podglądali projekcje filmowe, dodatkowo umilając sobie czas figlami płatanymi siedzącej na widowni publice. Mówią, że poza pierwszym kontaktem ze srebrnym ekranem reżyser uwrażliwił się w Sokolowsku na piękno przyrody. Mieszkanie zajmowane na piątym piętrze kamieniczki w centrum miejscowości miało balkon. Piękne widoki otaczających Sokolowsko gór widywał z niego na co dzień. Jeśli dziwnym trafem nikt w Sokolowsku nie zaczepi przechodnia pytając: "a widzieliście balkon Kieślowskiego? to znajduje się on na zachodniej ścianie budynku stojącego przy ul. Głównej 23a.

W latach 1957-1962 Krzysztof Kieślowski uczęszczał do Państwowego Liceum Techniki Teatralnej. Działał m.in. jako garderobiany w Teatrze Współczesnym. Miał wówczas styczność z najwybitniejszymi polskimi aktorami, którzy w przyszłości stawali się członkami obsady jego filmów. W okresie nauki w szkole średniej, przyszłego reżysera zafascynowała scena. Niemal każdego dnia uczęszczał na przedstawienia w teatrach: Ateneum, Dramatycznym oraz Współczesnym. Czasy licealne stały się po latach dla Kieślowskiego inspiracją do stworzenia filmu *Personel*.

Miłość jaką Kieślowski darzył teatr, spowodowała iż zapragnął zostać reżyserem teatralnym. Jednak na ten kierunek przyjmowani byli wyłącznie absolwenci innych szkół, wobec czego zdecydował się zdawać na reżyserię filmową. W **Łódzkiej Szkole Filmowej**, na którą dostał się za trzecim podejściem, uczył się w latach 1964-1968. W okresie tym zrealizował szereg etiud fabularnych i dokumentalnych, jak chociażby: *Tramwaj* (1966) oraz *Koncert życzeń* (1967).
Komentarz Kieślowskiego:

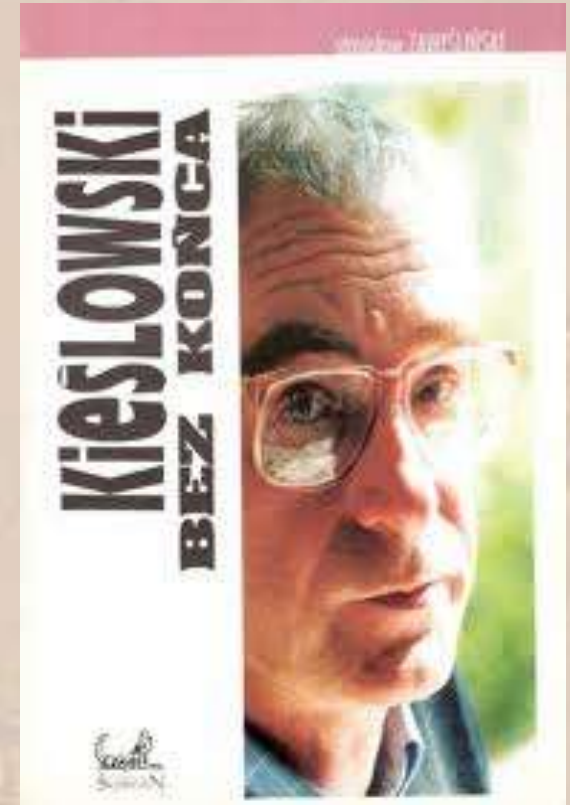
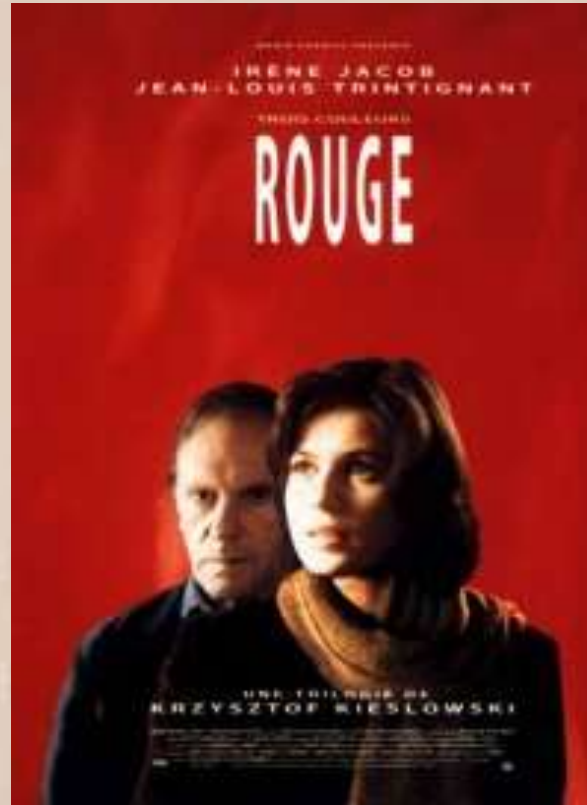

5 lutego 1970 Kieślowski uzyskał dyplom magistra sztuki za pracę teoretyczną, napisaną pod kierunkiem Jerzego Bossaka - *Film dokumentalny a rzeczywistość*, a także za dwa filmy dokumentalne: *Zdjęcie* (1968) oraz *Z miasta Łodzi* (1969), które zrealizował pod opieką Kazimierza Karabasza. Obraz *Zdjęcie* to również debiut telewizyjny Kieślowskiego. Z kolei *z miasta Łodzi* to jego pierwszy film zrealizowany w **Wytwórni Filmów Dokumentalnych w Warszawie**.

Po ukończeniu studiów zajął się filmem dokumentalnym. W 1971 Kieślowski został członkiem Stowarzyszenia Filmowców Polskich, w którym to w latach 1978-1981 piastował stanowisko wiceprezesa. Od 1974 dożywotnio należał do Zespołu Filmowego *Tor*. W tym zespole zrealizował swój debiutancki pełnometrażowy film fabularny *Personel*, który zdobył pierwszą nagrodę na Festiwalu Filmowym w **Mannheim**. W *Torze* również stworzył pełnometrażowy film kinowy - *Blizna* (1976) oraz uważany za jedno z najwybitniejszych dzieł nurtu tzw. kina moralnego niepokoju - *Amator* (1979).

W latach 70. rozpoczęła się współpraca Kieślowskiego z **Telewizją Polską**. Realizował dla niej dokumenty oraz widowiska teatralne (m.in. *Dwoje na huśtawce* w 1977 oraz *Kartotekę* w 1978).

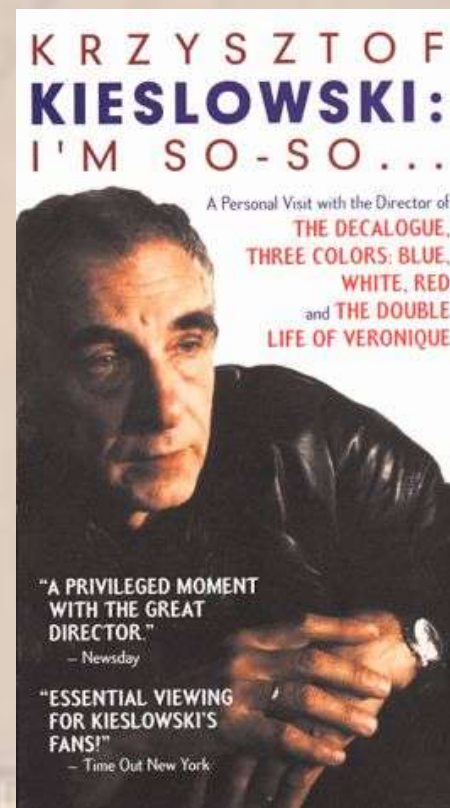

W 1982 za pośrednictwem Hanny Krall, Kieślowski nawiązał znajomość z prawnikiem Krzysztofem Piesiewiczem. Od tej pory ich obu łączyła przyjaźń oraz współpraca. Stworzyli wspólnie scenariusze do niemal wszystkich filmów Kieślowskiego, poza jednym - *Siedem dni w tygodniu* (1988). Pierwszym ich wspólnym dziełem był obraz ***Bez końca*** (1985), natomiast ostatnim - ***Trzy kolory. Czerwony*** (1994). Od *Bez końca* rozpoczęła się także współpraca oraz przyjaźń Kieślowskiego z kompozytorem Zbigniewem Preisnerem.

W 1988 nakręcił dla Telewizji Polskiej dziesięcioodcinkowy cykl filmów pt. ***Dekalog***. Seria ta była wyświetlana przez wiele sieci telewizyjnych na świecie i zyskała bardzo pochlebne recenzje krytyków filmowych.

Częstym współpracownikiem Kieślowskiego był operator Sławomir Idziak. W 1987 roku zrealizowali wspólnie arcydzieło „**Krótki film o zabijaniu**”, film będący jedną z części cyklu TV „Dekalog” (większość powstała w 1988 roku). Film otrzymał m.in. takie nagrody, jak Grand Prix na FFFF w Gdyni, Felixa (Europejska Nagroda Filmowa- najbardziej prestiżowa nagroda przyznawana europejskim filmom. Odpowiednik amerykańskiego Oscara. Co drugi rok (w lata nieparzyste) nagrody są wręczane w Berlinie, gdzie ma swoją siedzibę Europejska Akademia Filmowa. W latach parzystych ceremonie wręczenia Nagród odbywają się w dużych miastach europejskich), Nagrodę FIPRESCI w Cannes i nominację do Złotej Palmy, zapewniając twórcom międzynarodowy rozgłos. Szereg nagród (w Sao Paulo, San Sebastian, za Najlepszy Scenariusz w Gdyni) zebrał także kolejny z cyklu „Krótki film o miłości” z Olafem Lubaszenko i Grażyną Szapołowską w rolach głównych.

W 1990 został honorowym członkiem Brytyjskiego Instytutu Filmowego za *wybitny twórczy wkład do kultury ruchomego obrazu*.

Po sukcesie *Dekalogu* nakręcił kilka filmów we Francji, mimo że nie znał języka francuskiego. Gdy ukończył pracę nad trylogią *Trzy kolory*, zapowiedział zakończenie kariery reżyserskiej.

W latach 1993-1996 wykładał reżyserię na swojej macierzystej uczelni.

W 1995 otrzymał nominację do Oscara za scenariusz i reżyserię *Czerwonego*. W tym samym roku został członkiem **Akademii Filmowej w USA**. Wiosną 1995 r. wieloletni asystent Kiesłowskiego - Krzysztof Wierzbicki, zrealizował film dokumentalny *I'm so-so...*, z udziałem ich obu. Dokument ten miał formę rozmowy z Kiesłowskim i stanowił omówienie życiorysu reżysera oraz całokształtu jego dorobku reżyserskiego.

Reżyser prowadził też działalność pedagogiczną. Wykładał reżyserię i scenopisarstwo na uczelniach w Katowicach (1979-82), Berlinie Zachodnim (1984), Helsinkach (1988), w Szwajcarii (1985, 1988, 1992) i Łodzi (1993-96). W 1990 roku został honorowym członkiem **Brytyjskiego Instytutu Filmowego(BFI)**.

Kieślowski zmarł przedwcześnie 13 marca 1996 roku, w trakcie operacji, która była konsekwencją ataku serca (został pochowany na **warszawskich Powązkach**), będąc u szczytu kariery. Wciąż powstają jednak filmy według pozostawionych przez niego scenariuszy. Był jednym z nielicznych twórców, których dzieła, obok sukcesu artystycznego, cieszyły się (i cieszą po dziś dzień) niebywałą popularnością.

Od 2000 roku Wydział Radia i TV Uniwersytetu Śląskiego w Katowicach nosi imię Krzysztofa Kieślowskiego, zaś od 2002 roku podczas Międzynarodowego Festiwalu Autorów Zdjęć Filmowych Camerimage w Łodzi, wręczana jest Nagroda Aktorska jego imienia. Jego imię noszą również licea (V LO w Zielonej Górze, XXIX LO w Krakowie, XXXIV LO w Łodzi) oraz gimnazja (nr 36 w Warszawie, nr 36 w Łodzi i Publiczne Gimnazjum w Mieroszowie).